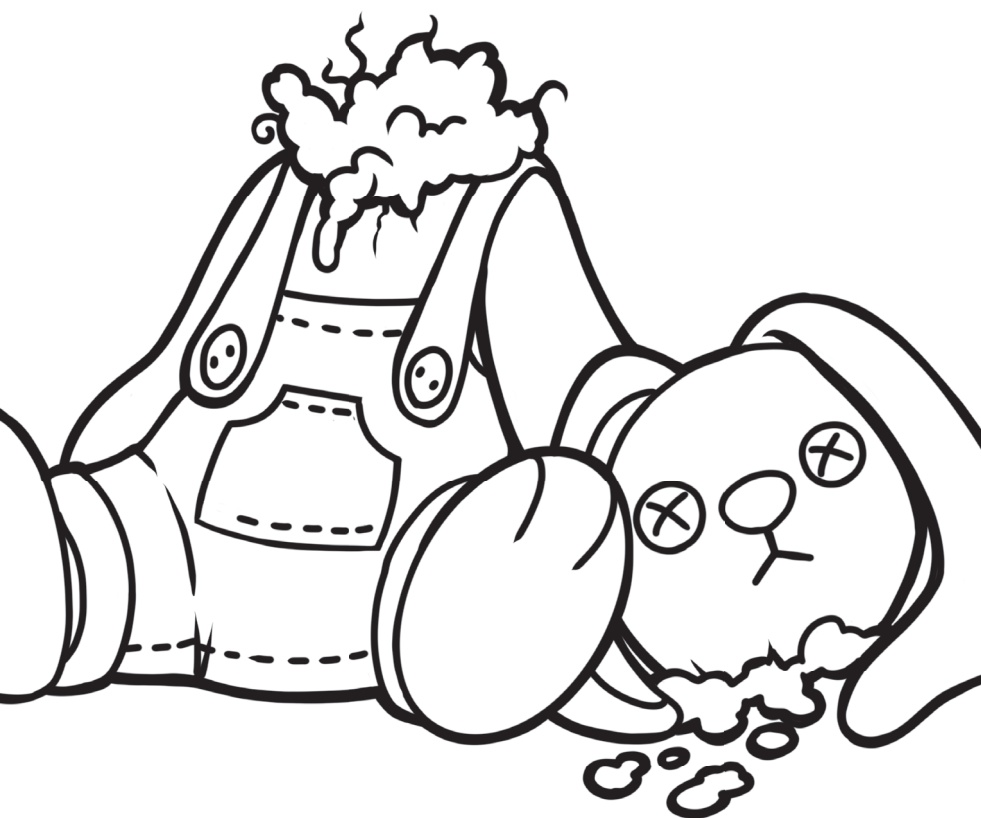

MERGLOVÁ & PAYTOK

PLANETÁRNÍ RACHOT

PLANETÁRNÍ RACHOT

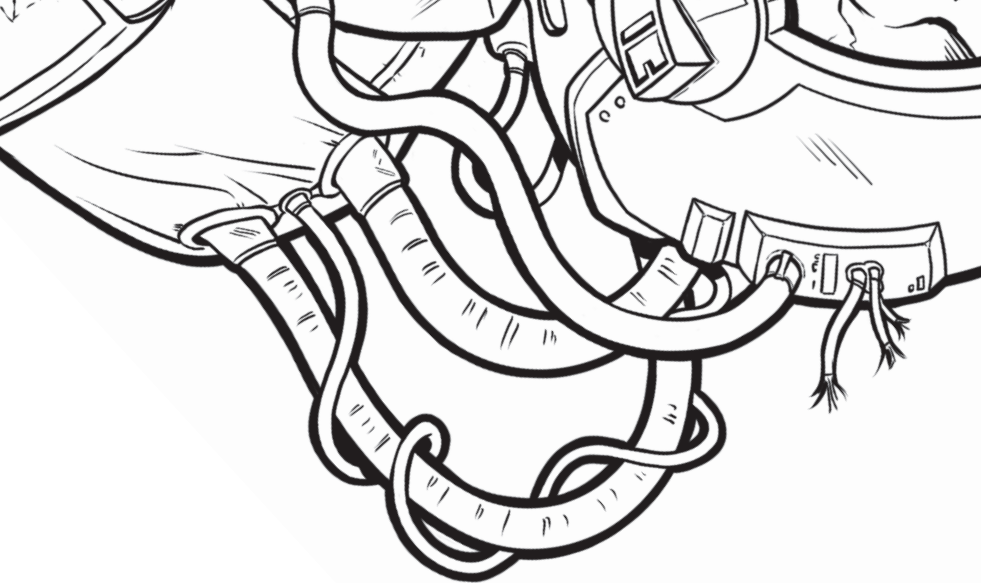
KNIHY
MICHAELY MERGLOVÉ
& MARTINA PAYTOKA
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS

VESMÍRNÍ BORCI

Planetární rachot

Připravujeme

Samovarná brigáda
Mutanti a koblihy
Chapadla revoluce

MERGLOVÁ & PAYTOK

PLANETÁRNÍ RACHOT

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorské představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu. Alespoň to musíme tvrdit, aby nás někdo nezažaloval. Jelikož však tohle upozornění nikdo nečte, můžeme s klidným srdcem přiznat, že se všechno v téhle knize opravdu stalo. Ano, také nás to překvapuje.

Dějiny se holt ubírají podivnými zákrutami.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Michaela Merglová & Martin Paytok, 2025

Cover & Maps © Anna Voříšková, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-755-9 (pdf)

PROLOG

Borovka

Byla to tajná operace.

Tajná operace naplánovaná tajnou službou, ke které jednotka poručice Jocelyn Lancaumeové přišla jako nevidomý k pasti na medvědy – jen aby ji obešel a mohl se místo toho zamotat do žiletkového drátu. Na kolejích. Před blížící se lokomotivou. Za kvílení dechovky.

Družstvo Echo tvořila ona, zbraňový specialista Mark Vektor, snajpr Gary Houdini a desátník Jerzy „Gygax“ Satanski, skoro dvoumetrový osvalený pořez se znepokojivým pohledem a blondatým mohawkem, jehož si půjčili od SAS. Na Borovce strávili tři sta osmdesát pět dní záškodničením za nepřátelskou linií, nejdelší dobu v aktivním nasazení v dějinách Interstelární federace. Málodky to probíhalo hladce, ale nějakým způsobem to zvládli beze ztrát.

Teď byli Vektor s Houdinim mrtví a...

„Merde!“ vyprskla Jocelyn, když její puška cvakla naprázdno. Z rány táhnoucí se od úst až k uchu jí vlála roztrpená kůže a vytékal růžovofialově fosforeskující sekret

a ve spáncích jí tepalo nastupující horečkou. „Jak dlouho ještě?!“

„Tři vteřiny, madam,“ oznámil s perfektním oxfordským přízvukem Gyga, připravující kyselinovou nálož na vzdálenější straně koridoru.

Zpoza rohu se vyřítila dvojice polypoidů. Neměli zbraň. Nepotřebovali je. Útočili rychle a zuřivě a bez ohledu na zranění. V očních důlcích se jim mrskaly slizké, bezkloubé chumly. Po tvářích a bradě stékala stejná látka, jaká infikovala Jocelynino zranění.

„Je to biologická zbraň,“ vysvětloval před misí major Winters. „Parazit. Nevíme, odkud se vzal nebo jak k němu vzbouřenci přišli. Šíří se tělesnými šťávami. Pokud se dostanou do organismu, vyřadí vyšší nervové funkce. Zbydou akorát nejzákladnější instinkty, především snaha množit se dál – a dál a dál a dál, dokud si z nás všech neudělají chodící akvárika. Postupuje to rychle. Doporučuji nenechat se nakazit.“

Poručice vytrhla z pouzdra pistoli.

Prásk-prásk-prásk!

Stěny získaly nový nátěr. Infikovaní se zhroutili na podlahu, kde se rozklepali jako při epileptickém záchvatu. Polypy to rozmrskalo po okolí. Okamžitě se začaly plazit k Jocelyn.

Rozšlapala nejbližší. To už slyšela, jak se k nim blíží další hostitelé. Nabila pušku a rozeběhla se za Gygaxem.

Vřítili se do hlavní laboratoře, zabouchli za sebou a převálili před dveře kovovou kartotéku.

Po podlaze se rozletěly složky a lejskra. Křídla bušila do skříně, jak se jejich pronásledovatelé pokoušeli vlámat za nimi.

Major Winters na ně čekal za rohem – na sobě černou přilbu a overal zvláštních sil, v levé ruce tablet, jehož namodralá záře se odrážela v celoobličejové masce, v pravé ruce pistoli.

Žena v bílém plášti se tiskla na stěnu. „P-prosím, tohle nemůžete! V-všechny –“

Winters ji střelil dvakrát do hlavy a jednou do srdce. Tělo se sesunulo mezi hromadu postřílených vědců.

„Co to...?!“ vydechla Jocelyn.

„Kolaboranti,“ pronesl hlasem prohnáním přes modulator.

„Byli to civilisti!“

„Vývíjeli biologické zbraně, které plánovali použít proti občanům Federace. Čili spíš teroristi.“ Uložil tablet do kapsy a poprvé k nim natočil hlavu. V hledí se odrazil Jocelynin obnažený chrup.

„A sakra, nebolí to?“ zeptal se.

„Ocenili bychom protilátku, pane,“ odvětil obr.

Jejich primární cíl.

„V letounu. Nemáme moc času, blíží se posily.“

Poručice zatnula pěst.

Měla vědět, jak to dopadne. Jenže nevěděla. Žaludek se jí kroutil, vidění rozostřovalo.

Schodiště nestrážil nikdo kromě mrtvol, takže výstup na střechu proběhl hladce. Nebo by proběhl, kdyby se Jocelyn nemusela zastavit, aby vyzvracela něco, co vypadalo jako rozpuštěné vodovky, jenom hustší a vlnící se pohybem tisíce mrňavých červíků.

Gygax ji podepřel. „Madam?“

„Jsem v pohodě.“

„Jste si –“

„Říkám, že jsem v pohodě.“

A taky že jo. Se svírající se průdušnicí, růžovofialovými duhovkami a kůží šrafovanou svítícími krajkami.

Někdo musí udávat novou módní vlnu, ne?

Zachytila Gygaxův starostlivý pohled. Nepochybovala, že by ji dokázal zabít, ale nechtěla, aby to musel udělat. Už jen proto, že by ho při tom nakazila. Než aby přišla o dalšího muže, to si radši vystřelí mozek sama.

„Nelíbí se mi to,“ zašeptal.

Věděla, že nemyslí pouze její stav.

„Ani mně.“ Ne že by se s tím dalo něco dělat. „Hlídej si záda. Nějak se odsad dostanem.“

Jakmile opustili klimatizované prostory, opřelo se do nich dusno a vlhko, nos jim naplnil pach střelného prachu a spáleniny a sluchovody ozvěna střelby, explozí a řevu motorů. Krátkovlnné vysílačky ožily výměnou informací a rozkazů.

Výzkumná stanice se skrývala v komplexu opuštěné nemocnice, šedivém a natolik zarostlém džunglí, že ho

ze vzduchu skoro nešlo rozeznat. Nedaleko se nacházelo město, k němuž se v posledních hodinách posunula bojová linie.

K výsadku použili svazácký Suk-4. Jocelyn s Wintersem se vytáhli do přepravního prostoru, Gyga se nacpal do kabiny. Rotory vychrchlaly oblak kouře, zvířily prach, rozfoukaly listí a loď vystoupala nad koruny stromů právě včas, aby spatřili, jak se po bahnitě cestě blíží první vozidla.

Zatímco se poručice připínala k bezpečnostnímu popruhu, Winters si nadzdvihl hledí a odhalil hladce oholenou tvář a ledově modré oči.

„Připravena na ohňostroj?“

Letoun nabíral rychlost a výšku.

Major si nachystal detonátor a palcem odklopil kryt z pojistky.

„Madam!“ zahulákal z komunikátoru Gyga. A dodal něco, kvůli čemu její srdce na moment ustalo v činnosti, čas se zastavil a ona –

Přiskočila a popadla Winterse za paži.

„Jsou to naši! Zrovna vstupují dovnitř. Jestli to odpálíte...“

Major pokýval hlavou.

„Je mi líto, ale nemůžu to riskovat.“

Explozi neslyšeli. Dokonce s nimi ani nesmýkla rázová vlna, na to se příliš vzdálili. Slyšeli však peklo, které se rozpoutalo na všech stanicích, a to stačilo.

Jocelyn důstojníka praštila nejprve do břicha a pak do obličeje.

Winters to vzal z předklonu na záda.

„Tohle vás... tohle vás bude...“

Přitiskla mu pistoli pod bradu.

„Mrzet? Ne tolik jako vás, že jste z nás udělal válečný zločince.“

Major se uchechtl, na zubech krev. „Nebudte naivní. Sama jste viděla, že ani pro personál to nedopadlo dobře. A to jen zkoumali protilátku.“

„Protilátku...?“

Turbíny hučely. Poručice vnímala jejich vibrace. Točila se jí hlava, kůže hořela, nohy ji přestávaly nést. Zbraň ztěžkla. Winters ji jemně sevřel a Jocelyn se svalila na lavici.

Klekl si k ní, zkontroloval, jestli má nabito, a odjistil.

„Chci, abyste věděla, že si za tohle můžete sama.“

Upřela krhavý pohled do černé hlavně a převalila v ústech fosforeskující sekret.

Poté se vymrštila, zkroutila Wintersovu ruku a zakousla se mu do obličeje.

Prásk!

Rána šla mimo.

Vykřikl. Pistole zaduněla na podlaze.

Odtrhl Jocelyn od sebe a praštil ji loktem. Hlavou se odrazila od stěny.

Majorovi visel z brady kus kůže a na hruď mu vytékala krev. Bříšky prstů se dotkl zranění a zase rychle ucukl. Obličej se mu zkroutil do bolestné grimasy.

„Děvko!“

Vydoloval z kapsy injektor.

Jocelyn po něm hmátla.

Tsk!

Dlaní jí projelo bodnutí, jako by ji proklál hřeb. Žíly jí naplnil fosfor, napalm, termit.

Winters ji se zavrčením nabral kolenem. Zlomila se v pase a klesla na všechny čtyři.

Major se kvapně šacoval. Nahmatal novou dávku a –

Přesně ten moment Gyga vybral k aktivaci tryskové-
ho pohonu.

Zážeh s Wintersem smýkl. Zásobník se sérem mu vy-
padl, odkutálel se k výlezu a zasekl se v rohu.

Major se vrhl za ním.

Tekutina se přelila, ampule převážila a sklouzla přes
okraj.

V posledním okamžiku ji chytil.

Nacpal ji do injektoru, přiložil si ho ke krku, namáč-
kl spoušť a –

Jocelyn mu ho vykopla.

„Ne!“

Popadla ho za taktickou vestu, vytáhla na kolena a na-
hnula ho ven. Popruh s karabinou se za ní napnul jako
šňůra od padáku. Kolem fučel horký uragán s aromatem
leteckého paliva.

Major sotva překřičel rachot trysek. „Za tohle skončíte
před popravčí četou!“

„Myslím, že to riskneme!“

Poprvé se mu v obličeji mihl záchvěv strachu.

„Mrzí mě, že jsou mrtví! Nakazili by se, copak to ne-
chápete?! Jinak to nešlo!“

„A to, že o tom víme?!“

Naprázdno zahýbal ústy.

Poručice se ušklíbla.

„Není v tom nic osobního!“ zkusil to ještě.

„V tomhle jo,“ řekla Jocelyn a vyhodila ho z letadla.

M416

ARMA EPZ M416 MÍROTVŮRCE

EPZ alias elektromagnetická pulzní zbraň z dílny výhradního státního dodavatele vojenské techniky ARMA byla vyvinuta jako nástupce vzoru M415, který využívala většina složek federační pěchoty dlouhá desetiletí. Mírotvůrce navazuje na jeho designová řešení, ale rozvinul je pro potřeby armády sedmadvacátého století. Disponuje zásobníkem na čtyřicet beznábojnicových projektilů ráže 10×25 mm, vysoce výkonnou baterií se životností až patnáct dní a standardizovanou lištou na připnutí pokročilých taktických doplňků.

V současnosti patří EPZ M416 mezi standardizovanou výzbroj Vesmírných borců a pro jeho spolehlivost a modifikovatelnost ho využívá i řada zvláštních jednotek operujících v nejrůznějších biomech po celé galaxii.

415

1. KAPITOLA

Země, o rok později

„Dvakrát overal šedý, jednou uniforma základní, boty velikosti čtyřiačtyřicet standardní,“ recitovala skladová důstojnice. „Deka fleecová, fólie aluminiová, trenýrky a ponožky zelené. Komunikátor příruční, je v něm čip s oprávněním pohybu a stravovacími kupony. Pokud přesáhneš limit nebo vlezeš, kam nemáš, strhne se ti to z platu. Korcipriatol, dvacet tablet. Pouzdro na zbraň, épézetko a výstroj dostaneš před akcí. Číslo přidělené ubikace je sedm sedm tři, druhý východ vpravo, v hangáru se hlásíš seržantu Franklinovi v sektoru H, zde podpis. Dotazy?“

Patrik si olízl rty. „Nebyly by ty trenýrky ve velikosti XL?“

Důstojnice odtrhla pohled od seznamu, který monotónním hlasem drmolila toho dne nejspíš potisící, naklonila se přes přepážku a posunula si významně brýle. „Aby sis je mohl vycpat ponožkami?“

Patrikovi se za zády ozval smích. Pochopil, že tuhle bitvu nevyhraje. Natáhl se pro tužku. „Stačí příjmení?“

„Ne.“

„Oukej...“

Na podložku, již mu přistrčila, naškrábal své jméno a po překonání jistých obtíží i zbytek.

PATRIK PĚA PLEVA

Shrábl přichystaný komínek a raději se klidil.

„Další!“ zahučela vřelá žena a dlouhý štrůdl těl se posunul.

Patrikovy podrážky bubnovaly o kovovou mříž. Míjel chodby s vitrážovými okny a sloupy v koloniálním stylu a prostoupil ho záchvěv vzrušení. Konečně vyrazí dělat to, o čem tolik let snil. Bude po vzoru své sestry vojákem federálního sboru, mužem akce, objevitelem nebezpečnosti hlubokého vesmíru.

Stane se Vesmírným borcem!

Adiuvā, protege et revela Foederationis gloriam!

Pocítil hrdost z toho, kam ho umístili, jako by mu to došlo až nyní, třebaže netušil, jak se mu to poštětilo.

IFSS *Mythos* patřila k největším a nejmodernějším typům lodí, jaké Vesmírní borci používali. Disponovala vlastním výzkumným oddělením, nejkvalitnějšími zbraňovými systémy, samoudržovacími zahradami, autonomním karanténním modulem i mnoha jinými vychytávkami, jež zefektivňovaly dlouhé lety.

Obvykle na ní sloužil personál tří set lidí, v krajním případě však dokázala pojmout až dvojnásobek a na Zemi se vracela jen jednou za pět let kvůli pravidelné

údržbě – jako právě teď. Všichni si ji tedy mohli prohlédnout v hangáru v plné kráse.

Patrik na ni předtím zíral oknem v nejhornějších patrech Centrály. Prohlížel si hladký, zlatě se lesknoucí plášť, elegantní linie, tmavá skla kokpitu a mohutné nadsvětelné motory, které loď již tolikrát odnesly vstříc nepoznaným světům. Pozoroval mravenčí pohyb dole, kde technici na zdvižných plošinách kontrolovali každý šroubek a závit a nakládali zásoby a materiál. Ani ve snu ho ale nenapadlo, že se připojí ke šťastlivcům, jež kapitán nabere na novou misi.

Centrála nevysílala *Mythos* do žádných zapadákovů na okraji galaxie, jen na ty nejdůležitější a nejzajímavější mise.

Patrik už se nemohl dočkat, až se dozví, jaký úkol připravila pro něj a jeho jednotku.

„Přeprava trestanců.“

„Ano.“

„Do kolonie.“

„Ano.“

„Co si na Centrále myslí, že jsme, honáci krav?“

„Jsme největší volná loď s kapacitou a možnostmi převozu.“

„Zatracený dostavník. Už vidím ty výrazy, až se to dozví nováčci nadržení na pořádnou akci. Kolik že jsme jich vzali tentokrát, dvacet, třicet? Měsíc ve vesmíru, jen abychom udělali vykládku. Jak vzrušující!“

„Je to informace pro vymezený okruh lidí, Ågrene.“

„Vymezený okruh lidí? Máme ve sklepe stovku násilníků a vrahů, ale Maruška z účtárny by mohla mít špatné spaní, tak si hrajeme na ilumináty?“

Komunikační důstojnice pokrčila rameny. „Ågren, vy tuhle informaci máte jenom proto, že potřebujeme vaši konzultaci. Zdravotní karty jedinců, které je třeba vyšetřit, jsem vám nahrála do tabletu. Samozřejmě je nikde nebudete šířit.“

„Samozřejmě,“ utrousil čerstvě jmenovaný hlavní lodní lékař. Přesto si neodpustil otázku: „Sto vězňů zabere hodně prostoru. Co si většina lidí myslí, že tam dole je?“

„Obalový materiál.“

„A nikomu nepřijde divné, že je bublinková fólie hlasitá, hladová a hlídaná?“

„Většina vězňů je pod silnou dávkou sedativ, nikoho neruší. Dva mají horečky a jeden kašle krev.“

„Takže přece jen trochu ruší.“

Žena ho propálila pohledem. „Doktor Montgomery měl podezření na tuberkulózu. Před tím politováníhodným incidentem to ale bohužel nestihl prověřit.“

Politováníhodným incidentem, projelo Ågrenovi hlavou. Takhle tomu budeme říkat?

Bývalý hlavní felčar a mazák vyznamenaný snad každou pentlí, co se dala připíchnout na jeho širokou hrud', William Montgomery, si šel večer na své dvaasedesáté narozeniny užít do strip klubu, jen aby ho následně stihl masivní infarkt myokardu, zatímco se věnoval masivním přednostem zdejší pracovnice.

Stellan Ågren si vždycky myslel, že Montyho odchod proběhne v kanonádě nepřátelské palby za bojového křiku

vesmírného šmejdstva, jež se přes něj přelije jako přílivová vlna. Tohle ale představovalo slušnou náhradu.

Hippokratova přísaha nakonec přemohla zvědavost a odsunula jiné myšlenky stranou. Ågren si prohrábl svět-lé vlasy a přesunul se k počítači.

„Vykašlávání krve může způsobit spousta nemocí, klid-ně i jenom bronchitida nebo zápal plic. Měli bychom na-před vyřadit běžnější diagnózy, než skočíme k nemoci, co je prakticky vymýcená.“

„Ve Federaci.“

Ågren se zarazil. „Odkud že jsou ti vězni?“

„Z federační věznice.“

„A předtím?“

Důstojnice pokrčila rameny, ale cosi v jejím výrazu Ågrenovi napovědělo, že se jak na Zemi, tak ve vesmírných koloniích nachází spousta míst, kde kouzlo hygieny či zá-kladní lékařské péče zůstává dosud neobjevené.

Většina z těch míst má ve znaku červenou hvězdu a za ní sou-druha Josifa. A jestli máme podpalubí našlapané stovkou bratrů z provšivených svazáckých gulagů, čeká nás veselá cesta.

„Můžu udělat Mantouxovu zkoušku, jenom prověřím, jestli máme na Centrále tuberkulin.“ Vyklepal na kláves-nici několik hesel a spokojeně kývl. „Vypadá to, že v hlav-ním skladu je. Pošlu pro něj medika.“

„To by vzbudilo pozornost,“ odmítla to důstojnice.

„Tak serviroba.“

„To by zanechalo digitální stopu. A vzbudilo pozornost.“

„Anebo si tam dojdu sám...“

„Výborně.“

„Výsledky budou dvaasedmdesát hodin od otestování.“

„To už budeme na cestě. Nešlo by to dřív?“

„Bohužel. Do té doby potřebujeme všechny, kdo s nemocnými přišli do styku, přesunout do karantény.“

„Ne. Pozornost.“

„Ve hře je život ohrožující onemocnění.“

„A až ho potvrdíte, budeme to řešit dál.“

Ågren sevřel hranu stolu. „Jsou lidé, kteří s nimi přicházejí do styku, aspoň oddělení od zbylého personálu?“

„To je informace jen pro vymezený okruh osob.“

„Takže jinak. Mohli by si ti, kdo s vězni přišli do styku, aspoň vzít roušky?“

„Ne. A nerada bych se opakovala ohledně toho proč.“

Kdyby stůl nebyl z kovu, promáčkl by ho. „Jsem si jistý, že až celou loď schvátí horečky, nikdo si toho nevšimne.“

„Doleva... doleva... stop! Doprava. Doprava, dop... dopr-
dele, to je moc!“

Vysoký chlap v overalu s insigniemi VB a jmenovkou *Paul Loubry* se pokusil postrčit paletu naloženou kovovými kontejnery.

Nepohnul s ní ani o píd'.

„Fajn, znova. Vycouvej, ať můžu aspoň vylézt.“

Servirob, jehož systémy zůstávaly dvacet minut v chodu jen díky zbytkovým chemickým reakcím, se místo toho s veselým zapípáním vypnul.

„Zapnout! Zapnout!“

Paul zalomcoval nehybnou paletou. Opět se ani nehnu-
la. Pokusil se protáhnout úzkou škvírou mezi nákladem

a zdí. Zprvu to šlo dobře, ruku prostrčil, nohu za ní taky. Následovala ovšem ta těžší část.

Vydechl v naději, že jeho baňaté břicho vytvaroval do polokoule vzduch, a ne příliš mnoho zasloužených pivasů. Pár centimetrů skrz dostal, pak se postup zadrhl.

Paul se pokusil zatáhnout všechny svaly, leč dospěl k nepříjemnému poznání, že pokud kdy nějakými disponoval, zřejmě atrofovaly. Rozhodl se tedy pro ústup a na posílnění se nadechl. Panděro se nadmulo a on se beznadějně zašprajcoval mezi nákladem a zdí.

Nepomáhal pomalý kontrolovaný pohyb, nepomáhalo cukání a škubání, nepomáhalo frenetické mávání rukama nohama.

„Zapnout!“ zkusil znovu serviroba. Ten pokračoval v hraní si na mrtvého.

Paul si povzdychl. Čas, než chodbou někdo projde a načapá ho *in flagranti* s paletou munice, se krátil. Rozhodl se předejít trapnému zírání.

„Haló, je tady někdo? Uvázl jsem mezi paletou a zdí, haló!“

Knut Björgensson jeho křik zaslechl, zrychlil a dusal chodbou až k ohybu. Ke svému překvapení spatřil, jak se o zeď o kus dál opírá chlapík v hráškově zeleném overalu a celou scénu pozoruje.

Zpomalil a došel k němu. „Vědátore?“

„Neříkej mi tak,“ odvětil chladně Li-Hong a střelil po něm pohledem.

Knut si promnul zjizvený obličej, který připomínal topografickou mapu Marsu. „Co se tam děje?“

Li-Hong ukázal ke skladu. Stál přesně v takovém úhlu, aby na skladníka dohlédl, ale Paul ho vidět nemohl. „Chtěl

jsem zajít na film, ale evidentně máme na palubě dostatek chaplinovské komedie i bez promítání.“

„Haló?! Je tam někdo?!“ křičel Paul. „Pro Kristovy rány, kde jste kdo?!“

Knut se vyklonil, zhodnotil situaci a vrátil se na své místo. „Neměli bysme mu pomoci?“

Li-Hong pokrčil rameny. „Víš, na co čekám?“

„Až se tím vyžraným pupkem udusí a umře?“

„Až si všimne, že se opírá o vyklápěcí dveře.“

Knutovu tvář rozzářil úsměv. Opřel se o stěnu vedle Li-Honga, až to kovově zadunělo.

„Haló?! Slyším, že tam jste! Já tady trpím! Umírám!“

Li-Hong si pohladil jemné vousy na bradě. „Dejme mu ještě minutu.“

Knut se zašklebil. „Dejme mu dvě.“

„Jsme zlí kolegové.“

„Ne, zlí kolegové své kolegy předbíhají v kantýně, nabe-rou si dvojitou porci masovejch koulí a ostatním nechají jenom pitomej protein v prášku.“

„Víš, že to udělal před rokem...“

„A já si to furt pamatuju!“

„Jsi lítý nepřítel.“

„Podle toho, jak se tam šprajcnul, to nebylo poprvé ani naposledy. Tohle ho naučí nebejt rozežranej.“

„Tři minuty?“ protáhl Li-Hong.

Knut si založil ruce na prsou. „Máš nějaký echo o tom, kam nás chtějí poslat tentokrát?“

„Ne. Jenom tuším, že do Nassau se zase nepodíváme.“

Knut nespokojeně zabručel.

„Jednou,“ zašermoval prstem, „jednou...!“

„Jednou ti ty tvoje kuřata vydělají sedm milionů a potom tam poletíš a strávíš sedm dní na pláži se sedmi krásnými ženami, budeš pít sedm druhů vesmírného rumu a zpívat sedm námořnických balad, já vím.“

„Kohouti.“

„Co?“

„Kohouti, ne kuřata, a je to velká věc. Vsadil jsem pořádnou sumičku na Lorda Farkváka. Jen počkej, až vyhraje, budeš zírat.“

„To jistě.“

„Jen se směj, ale až mi kohoutci vydělají na Nassau, budeš prstíčkem hrabat, abych tě vzal s sebou.“

„Nebudu hrabat pařátkem?“

„Haló, já tady... Co to...?“ Paulův hlas se ztišil. Ozvalo se šmátrání a cvaknutí, následované mechanickým posouváním.

„Představení je u konce,“ řekl zklamaně Li-Hong.

Společně s Knutem vykročili zpátky chodbou.

„Myslíš, že bysme ho tu mohli upíchnout, až budou zase v kantýně masový koule?“

„Letíme na misi, Knute. Maso nejméně půl roku neuvidíme. A pokud budeme mít štěstí, koule taky ne.“

Z kamrlíku vedle skladu lékařského materiálu se kouřilo. Doktor Ågren by si toho nejspíš ani nevšiml nebýt zápachu, který bílý obláček doprovázel. Páchlo to intenzivní směsicí cizokrajného koření a velbloudího trusu.

Ågren nakrčil nos a nahlédl dovnitř.

Na prázdné pojízdné paletě seděl v tureckém sedu jeden z lodních techniků, mezi zuby svíral tu nejsmradlavější vesmírnou cigaretu a šroubovákem se vrtal v přístroji, který doktorovi připomínal hodinové strojky.

„Ehm, pardon, myslím, že na lodi se nesmí kouřit.“

Technik zvedl oči. Jmenovka na ožvýkaném overalu hlásala Otto Rudger a Ågren se při pohledu na pomačkanou tvář neubránil pocitu, že tohohle chlápka už párkrát viděl na marodce, jak se štourá v lékařských strojích. Jestli je opravoval, nebo jen pitval, vlastně netušil.

„A?“ Rudger se dál nevzrušeně nimral ve vynálezu. Pod rukama mu vystřelilo napružené pérko, ale on ho jen poklidně vytáhl a položil mezi ostatní součástky.

„A že za chvíli startujeme. Mohlo by tu něco chytit.“

„Jo, jo, to by mohlo.“

Ågren zaváhal. Neměl čas ani chuť se s někým hádat, zároveň však netoužil shořet ve warpu jen proto, že neopatrnému dělníkovi chytnul flígr.

Krátké dilema našťestí vyřešil druhý technik, který se vynořil v chodbě.

„Rudgere, kde seš?“

Oslovený vzdychl, naposledy potáhl, típl žváro a zastrčil si ho za ucho.

Jeho kolega Bernard Heinz se vřítel dovnitř a málem poslal nebohého Ågrena k zemi. „Zase něco rozebíráš?!“ štěkl, aniž by se doktorovi omluvil.

Rudger líně rozpletl nohy. „Uklidňuje mě to.“

„Uklidňuje! A dneska tě uklidňuje co?“

„*Ebauché.*“

„Tak si to vem a pojd', je po nás shánka.“

Rudger shrábl součástky a nacpal si je do kapsy.

„Ježíš, ty a to tvoje vrtání!“

„Jen počkej, až zas budu při výsadku jedinej, kdo v týhle lodi ví, jak opravit nějaký fušvanc z IKI. Ještě budeš rád, že se vrtám.“

Ågren sledoval, jak dvojice mizí v dáli. Zavrtěl hlavou a s nakrčeným nosem se vydal pryč. Práce nepočká.

Bohužel.

Na IFSS *Mythos* proběhla rutinní kontrola systémů. Můstek naplnilo cvakání tlačítek, štěkání rozkazů a neodbytné pípání připomínající pračku na konci cyklu.

V přepravní části si Patrik Pleva pod dohledem seržanta Franklina upevnil přezku bezpečnostního pásu a natěšeně se rozhlédl po bezvýrazných tvářích kolem sebe.

Stellan Ågren na ošetřovně klepal do počítače závěrečné podrobnosti vyšetření a ignoroval blikání červených světel značící, že se blíží odlet.

Technik Heinz zavřel oči, když lodí projel první záchvěv, a Rudger pohládl v kapse kovovou pružinku.

„Do startu zbývají dvě minuty. Prosím, zkontrolujte, že je vybavení kolem vás zajištěno,“ ohlásil již potřetí automatický systém.

„No jo, no jo, všechno je zajištěno,“ zamumlal otráveně Young Li-Hong, jako by ho snad virtuální asistent mohl slyšet, a zavrtěl se v sedačce.

Chodby zely prázdnou a poslední kroky, které se ozvaly před zasyčením automatického vchodu, patřily

Knutu Björgenssonovi, jenž spěchal s narychlo vytištěným sázecím lístkem z robokohoutího demolition derby.

Největší opozdilci zapluli do sedadel.

Komandér Artom Hiring dal povel k zážehu.

„Start za pět, čtyři, tři, dva...”

Hangár pozemské centrály Vesmírných borců se zatřásl, vzduch se zaplnil prachem a kouřem z motorů a rozechvěl se hlukem.

Mythos vyrazil na další slavnou misi.

INTERGALAKTICKÉ KOLONIÁLNÍ IMPÉRIUM (IKI)

Kořeny největší galaktické supervelmoci sahají dvě stě let do minulosti, k útvaru zvanému Největší Británie, jenž vznikl na Zemi po druhé vleklé válce 23. března 2406 podepsáním Yamské dohody. Jeho jádrem se staly největší frakce Amerického kosmopolitního kontinentu (před válkou známé jako Spojené státy a Mexiko), Kanada, Austrálie, Západní evropské demokratické společenství (před válkou známé jako Evropská unie) a Nová Persie. V roce 2411 se k nim připojily Spojená Afrika, Čína a Indie a v průběhu 25. století se Největší Británie rozkládala takřka po celé Zemi. Výjimkou zůstal pouze Východní svaz, který její existenci nikdy formálně neuznal, a Švýcarsko.

Největší Británie si kladla cíle mimo Zemi, primárně objevování, kolonizaci a terraformaci blízkých světů a navázání kontaktu s novými civilizacemi. Tyto plány mohly být realizovány díky převratnému technologickému pokroku v oblasti vesmírných cest – především vynálezu warpmotoru, sloučeniny korcipriatolu, která umožňuje lidskému tělu přežít zátěž nadsvětelného skoku (pro další informace vyhledejte heslo Einstein, Bob) – a terraformace (pro informace o terraformačních ochranných bariérách a urychlené evoluci vyhledejte heslo Darwin,

Lenny). Tak se z Největší Británie zrodilo Intergalaktické koloniální impérium.

Během následujícího století IKI kolonizovalo na dvě desítky planet a měsíců, na nichž vybudovalo města, infrastrukturu a také chovné stanice, pěstírny, továrny, doly a vojenské stanice. Odhaduje se, že celkem mělo v držení více než tisíc lokací na měsících, asteroidech a planetkách, řada těchto míst nicméně spadala do kategorie utajených projektů a jejich dokumentace se nedochovala.

Přestože IKI vybudovalo úspěšné kolonie mimo domovskou planetu a jako první se zasadilo o expanzi lidstva do vesmíru, vnitřní problémy plynoucí z rozličných kulturně-ekonomických i politických důvodů způsobily rozkol a občanskou válku, která vyústila 29. srpna 2532 ve formální rozpad Intergalaktického koloniálního impéria.

Mocenské vakuum vyplnily menší frakce, které se utvořily jako myšlenková opozice již v dobách IKI. Na jeho technologický odkaz pak navazují dnešní Interstelární federace a Afročina. Aby však nedošlo ke zopakování katastrofálních následků výzkumu z roku 2530 (pro další informace vyhledejte heslo Lebavka), byly vytyčeny pevné hranice neutrální zóny a uzavřena takzvaná Lebavá dohoda. Afročina a Federace zůstávají v diplomatickém kontaktu, volný pohyb zboží a osob je nicméně zapovězen.

2. KAPITOLA

Blížil se večer, což člověk na palubě poznal podle toho, že se změnila barva osvětlení z jasně bílé na teple žlutou a hyperaktivní ranní ptáčata začala zívát. Patrik se s rukama v kapsách šoural na obvyklou procházku ke kantýně.

Již z dálky se z ní linula vůně vyšeptaného jablečného cideru a čokoládových muffinů, jež by tam však nenašel ani ten nejlépe vycvičený policejní pes.

Patrik občas přemýšlel, jestli zdejší personál nerozprašuje do vzduchu speciální aroma a nebaví se sledováním otrávených strávníků. Jinak si ty pachy vysvětlit nedovedl.

Až na pěti vojáků nimrající se ve zbytcích večere zela jídelna prázdnotou, pročež zamířil k výdejně, aby si posloužil proteinovými kostkami a nápojem z automatu.

Navolil si banánové latté, přimáčkl k mašině čip a díval se, jak mu do kelímku crčí horká břěčka v barvě vyvráceného vaječňáku. Nepochyboval, že bude obdobně i chutnat, přesto ani tentokrát neztrácel naději, že do přístroje někdo nasypal skutečná kávová zrna. Nebo aspoň rozmačkal banán.

Uplynulé týdny proběhly klidně a nevzrušivě, a kromě několikerého blikání rudých světél a hlasu z amplionů, které oznamovaly dvacetiminutové varování před nadsvětelným skokem, se mise rozplizla v lenivém oparu. Patrika za tu dobu však potkalo hned několik okamžiků rozčarování.

Především odhalil, že k posádce *Mythosu* nepřidělili nikoho jiného z jeho výcvikové skupiny. Ze stovky kadetů, po jejichž boku dva roky klikoval, sprintoval, leštil zbraně a podlézal zkoušejícím, tu nesloužil jediný. Ne že by si k nim vytvořil kdovíjaké vazby, na Akademii je varovali před přehnaným kamarádstvím, než dostanou umístěnkou, přesto trochu litoval, že na chodbách nemíjí žádnou známou tvář. O to víc, když ostatní nováčci se znali skvěle.

Sedm mládců, s nimiž sdílel ubikaci 773, sdílelo jistou historii a neustále si připomínali zážitky z toho či onoho dne. Tupohlavec Butcher žertem prohlásil, že kapitán si Patrika nejspíš vybral podle jména.

„Viděl tam iniciály PP, tak si řek, že dvojitý péčko, to bude vončo,“ dodal a rozesmál se na celé kolo. Patrikovi ten vtip nijak zábavný nepřipadal a podle reakce kolem Butchera nepřišel humorný ani jeho kamarádům, v kantýně u oběda o pár dní později ale nechtěně vyslechl jinou teorii – a ta už zněla pravděpodobněji. Když odkládal tác po dávce korcipriatolu, proteinu a sacharidů v umatlané bílé kaši, dolehla k němu slova několika neznámých nováčků, kteří ho přehlédli.

„... renonc a přiřadili sem někoho se stejným jménem z běčkový skupiny. Člověk by si myslel, že si na to u Plevy juniora, syna federačního poslance, dají pozor. Chudák Páta nejspíš skončil v mlejniku na maso.“

„Hele, to je blbost,“ kontroval kritický hlas. „Brian Wells tu taky není, a to je syn admirála *Lobsteru*. Podle mě sem juniora nevzali, protože na to prostě jenom jebal.“

Přesto Patrik po tomhle sdělení splaskl jako vyfouknutý balonek. Radost z toho, že slouží na jedné z nejdůležitějších výsadkových lodí, rázem vyvanula.

Nikdo se k němu nechoval vyloženě nepřátelsky, bohužel se ho zároveň ani moc nesnažili zahrnout mezi sebe. Většinu času tak trávil sám.

Zpočátku si myslel, že by mohl využít volno v posilovně, jenže z toho omylu ho rychle vyvedla první návštěva mimo čas povinného tréninku. Skoro všechny stroje byly obsazené a lidé na nich předváděli buď akrobatické kousky hodné cirkusu, nebo zvedání tonáže, u které by se zapotil i superhrdinský Federationboy. Patrik sice absolvoval základní výcvik a za své sportovní výkony se nestyděl, avšak představa, že půjde dělat dřepy mezi chlápka klikujícího s nohama ve vzduchu a dalšího, který prováděl stoj na malíčku levé ruky, ho velmi rychle zbavila chuti k pohybu.

Podobným fiaskem pak skončilo také lodní kino, v němž se promítalo neustále cosi v produkčních kvalitách lokální televize, i pokus zařadit se mezi skupinky hrající v kantýně různé hry – všichni se na něj dívali jako na zaraženou třísku.

Čímž pádem většinu volného času trávil osamělým bloumáním po lodi.

Když se tedy přes celou kantýnu ozvalo nadšené: „Výborně! Pleva! Tebe přesně potřebujeme!“ poněkud ho to zarazilo.

Otočil hlavu a uviděl oplácanou medičku, s níž se dal krátce do řeči první den, když je seržant Franklin provázel po lodi. Zatímco se k němu kolébavě šinula, snažil se vylovit z paměti její jméno.

Livia, nebo Lydia? Nebo snad Lilien?

Tmavý culík se jí divoce houpal a zářivý úsměv se přibližoval. Naštěstí si vybavil alespoň příjmení, a tak mohl vyhrknout: „Dobrý den, desátnice Montoyová.“

Livia nebo Lydia se na něj zadívala, jako by jí střílil facku. „Desátnice Montoyová? Je mi snad padesát? Říkal jsem ti, ať mi tykáš!“

Což mi vůbec nepomáhá.

„Ehm, jasně,“ kývl. „Promiňte. Totiž promiň!“

„Promiň...?“ Tázavě zvedla obočí.

Patrika polil pot. „Promiň, Lydio?“

„Vidiš, že to jde!“ zasmála se a štouchla ho do žeber.

Uvolnil se.

„Je to tedy Livia, ale nevádí.“

Tváře mu zrudly.

„P-promiň, totiž promiňte, já...“

„Bez obav, vím přesně, jak mi tuhle impertinenci splatíš.“

Patrik si byl skoro jistý, že je to past, přesto se odhodlal vyrazit ze sebe slabé: „Jo?“

„Jo!“ Drapla ho za ruku natolik vehementně, až sebou polekaně cukl a banánové latté mu stříklo na rozkrok. Zadíval se zděšeně na skvrnu i na prázdný pohárek.

„Na to kašli, stejně to chutná jako lysohlávky, jen bez té srandy kolem,“ řekla Livia a vláčela ho pryč.

Potlačil úvahu o tom, odkud medička asi ví, jak chutnají lysohlávky, následovanou poněkud znepokojivější

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Planetární rachot***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.